

پیشگفتار

این کتاب مجموعه‌ی قانون عام پارلمانی معاصر را (با حذف مقرراتی که خارج از تشکیلات قانون‌گذاری کاربرد ندارند) ارائه می‌دهد. این کتاب همچنین به عنوان یک راهنما تدوین شده تا از سوی سازمان‌ها و مجامع به عنوان مرجع پارلمانی تصویب شود. وقتی این راهنما به این ترتیب به تصویب برسد، قواعد مکتوب در آن، همراه با قواعد اختصاصی رویه‌ای که ممکن است به تصویب برسند، برای تشکل الزامی می‌شوند و قواعد نظام تشکل را تشکیل می‌دهند.

قانون پارلمانی در اصل نامی بود که به قواعد و آداب انجام امور در پارلمان انگلیس داده شد که طی یک روند مستمر تصمیم‌ها و سنت‌ها تا حدی شبیه رشد قانون عام^۱ توسعه یافت. این آداب و قواعد، با استقرار دنیای جدید به آمریکا آورده شد، زیرا تشکیلات قانون‌گذاری ایالات متحد به خاطر جوهر اساسی آن توسعه می‌یافت. خارج از رویه‌ی اولیه‌ی قانون‌گذاری آمریکای موازی با آن قانون کلی پارلمانی یا قانون عام پارلمانی، تا امروز، توسعه‌ی بیشتری یافت، که بر اساس نیازهای سازمان‌ها و مجامعی با شرایط و هدف‌های بسیار متفاوت به تصویب می‌رسد. در تشکیلات قانون‌گذاری، اغلب در وضعیت‌هایی به قانون عام پارلمانی متوسل می‌شوند که قواعد یا سنت‌های آن تشکل خاص چنان وضعیت‌هایی را تحت پوشش قرار نداده باشند - گرچه بعضی از رویه‌های ضروری در چنین مواردی باید با آن نوع از مجمع به تنهایی متناسب باشد.

آن نوع گردهمایی که قانون پارلمانی در آن کاربرد دارد به عنوان مجمع مشورتی^۲

۱. نظامی از قوانین در انگلستان مبتنی بر آراء دادگاه‌ها.

۲. مجلس شورا deliberative assembly

شناخته می‌شود. ادموند بارک^۳ این تعبیر را در یک سخنرانی انتخاباتی در بریستول در ۱۷۷۴ برای توصیف پارلمان انگلیس به کاربرد؛ و به یک اصطلاح اساسی برای نشست گروهی از اشخاص (تحت شرایط توصیف شده در صفحه‌ی ۲-۱) برای مذاکره و تعیین یک اقدام مشترک تبدیل شد.

هر مجمع مشورتی تحت قانون عام پارلمانی می‌تواند به صورت رسمی قواعد رویه‌ای را به تصویب برساند که، آنطور که در صفحه‌های ۱۵ به بعد به صورت کامل توضیح داده شده، می‌تواند خود قانون پارلمانی را تأیید کنند، به آن اضافه شوند، یا از آن فاصله بگیرند. همانطور که در بالا گفته شد، اصطلاح قواعد نظام^۴ در معنای درستش، به قواعد پارلمانی مکتوبی اشاره دارد که به این ترتیب به تصویب رسیده باشند، اعم از اینکه در یک کتاب راهنما گردآوری شده باشند یا اینکه یک از سوی تشکل تصویب کننده به صورت اختصاصی تدوین شده باشند. اصطلاح رویه‌ی پارلمانی در این کتاب به قانون پارلمان اشاره دارد که در هر مجمع یا سازمان مفروض، همراه با هر قواعد نظام که آن تشکل تصویب می‌کند از آن‌ها پیروی می‌شود.

توماس جفرسون از «شاخه‌ی پارلمانی قانون» سخن می‌گوید. یک فرض اساسی از فرهنگ ما وجود داشته که آنچه به عنوان قانون پارلمانی به صورت مقتدرانه مستقر شده در اساس بدنه‌ی اصلی قانون - در معنای الزامی بودن آن در تمام مجامع است، به جز آنچه که خودشان به عنوان قواعد اختصاصی متفاوت با قانون کلی پارلمانی تصویب کنند. اما چون همیشه توافق کامل در مورد اینکه چه چیزی قانون پارلمان را تشکیل می‌دهد وجود نداشته، هیچ انجمن یا مجمعی نباید تلاش کند امور خود را بدون یک راهنمای استاندارد در این مورد به عنوان مرجع خود برای تمام مواردی که قواعد اختصاصی خودش آن‌ها را تحت پوشش قرار نمی‌دهد رتق و فتق کند.

خاستگاه‌های اولیه‌ی پارلمان انگلیس

۳. Edmond Burke

۴. RULES OF ORDER

برگزاری مجامع بزرگان، رزمندگان، یا اعضاء قبیله، جماعت، یا شهر برای اخذ تصمیم‌ها یا ارایه‌ی نظرها در مورد امور مهم بی‌تردید رسمی کهن‌تر از تاریخ است. طبق یک نظر رایج، سنت خود ما از روند پارلمانی چه بسا در روش‌های زندگی قبایل آنگلو ساکسون پیش از مهاجرت آنان به جزیره‌ی بریتانیا که در قرن پنجم بعد از میلاد شروع شد ریشه داشته باشد. در میان این مردم قاره‌ی اروپا، قبیله بزرگ‌ترین واحد سیاسی منظم موجود بود. از مقایسه با آداب سایر قبایل ژرمنی حدس زده می‌شود که آزاد مردان عادت داشتند در «مجمع دهکده»^۵ جمع شوند تا «قوانین دهکده»^۶ را تدوین کنند و عدالت را به اجرا درآورند. این گروه‌ها همچنین مردانی را برای نمایندگی خویش در «مجمع-ناحیه»^۷ انتخاب می‌کردند که به مثابه یک دادگاه فرجام در مورد اختلاف‌های بین‌دهکده‌ای حکمیت می‌کرد. «مجمع-مردم»^۸ نیز، هرچند از نظر اقتدار بالاتر و از نظر ساختار مشابه بود، ارتش شهروندی قبیله را تشکیل می‌داد.

عقیده بر این است که مانند این مؤسسات به انگلستان انگلو ساکسون انتقال یافت، که در آن «مجمع مردم» به «مجمع-استان»^۹ بدل شد. در مورد رویدادهای جزیره‌ی بریتانیا در طول دویست سال پس از نخستین تهاجم‌های انگلو ساکسون در اوایل قرن پنجم شناخت تاریخی کمی موجود است. وقتی تصویری از انگلستان آنگلو ساکسون در مراحل شکل‌گیری‌اش سربرآورد، آشکار می‌شود که مجمع-استان، که بعدها «دادگاه استان» نامیده شد، وسیله‌ای برای حکومت محلی مطیع نظارت عالی‌ی سلطنت، تحت نظر شاهی است که از مجمع ملی معروف به «ویتان» یا «ویتاناگموت» مشاوره می‌گیرد. ویتاناگموت، که در اصل در هر یک از پادشاهی‌های از ابتداء جداگانه‌ی انگلیس تأسیس شد و به نظر می‌رسد که تمام آزاد مردان صاحب زمین را در برمی‌گرفت، در انگلستان متحد و مسیحی شده معمولاً با دعوت پادشاه تشکیل می‌شد و مرکب بود از زمین‌داران مجمع باستانی در انگلیس، به ویژه نشت نمایندگان آزاد مردان Village-moot^۵.

یک ناحیه

۶. bye-laws

۷. Hundred-moot

۸. Folk-moot

۹. Shire-moot

نظامنامه پارلمانی

عمده، رئیسان دادگاه‌ها، افسران شاه، اسقف‌ها، و رئیسان دیرها که او می‌خواست در آن حضور یابند. گرچه ویتاناگمونت در عمل یک نهاد دموکراتیک نبود، اقتدار شاه باید با رضایت آن اعمال می‌شد و می‌بایست در انتخاب شاه جدید اعمال نفوذ می‌کرد.

تهاجم نورمن در سال ۱۰۶۶ انگلیس را تحت کنترل نظامی شدید یک دولت فرانسوی زبان قرار داد، اما ساختار ماشین دولتی آنگلوساکسونی عمدتاً دست نخورده باقی ماند.

شاهان نورمن شورا‌هایی مرکب از مقامات دادگاه، بارون‌ها، و اسقف‌ها، که تعدادشان به اهمیت کاری که باید مورد بررسی قرار می‌گرفت بستگی داشت، تشکیل می‌دادند. این مجمع در کامل‌ترین شکل خودش به نام «شورای کبیر» شناخته می‌شد و اساساً به عنوان تداوم ویتاناگونت تلقی می‌شد. در نظام فئودال، این وظیفه‌ی هر بارون بود که در مورد هر موضوعی که شاه نظر بارون را در مورد آن می‌پرسید به شاه مشاوره بدهد. شورا‌های کبیر اولیه مجامع فئودالی بودند که از سوی شاه برای کسب چنین مشاوره‌هایی فراخوان می‌شدند.

تبدیل شورای کبیر به آنچه که اکنون به عنوان پارلمان شناخته شده تقریباً در قرن سیزدهم و اوایل قرن چهاردهم صورت گرفت. کلمه پارلمان در ابتدا گاهی برای توصیف هر نشست مهمی که برای مذاکره برگزار می‌شد به کار می‌رفت. این کلمه به صورت رسمی نخست در مورد بعضی از شورا‌های کبیر با خصوصیات مشخص در زمان هنری سوم (که از ۱۲۱۶ تا ۱۲۷۲ سلطنت کرد) به کار رفت. ویژگی متمایز پارلمان‌های اولیه این واقعیت بود که بارون‌های شورا نه فقط برای بیان نظرات فردی خود در مورد مسائلی که از سوی شاه در برابر آنان مطرح می‌شد، بلکه برای مذاکره در مورد هر موضوع دیگری، کل «قلمرو دولت» امور «شاه و پادشاهی» و نه فقط امور شاه، در آن حضور می‌یافتند. نخستین پارلمان با چنین خصوصیتی در ۱۲۸۵ تشکیل شد.

دومین تحول مهم در مجمع ملی انگلیس کمی بعد از حضور نمایندگان استان‌ها (شوالیه‌هایی که دارای لقب سر بودند) و نمایندگان شهرها و نواحی، یعنی نمایندگان جماعت‌ها یا عوام را گردهم آورد، رخ داد. گرچه برای چنین مرحله‌ای سوابقی وجود داشت، نخستین پارلمان ملی که عوام را در بر می‌گرفت از سوی

ادوارد سوم در ۱۲۷۵ تشکیل شد. ابتداء هدف اصلی از دعوت عوام معمولاً کسب تأیید آنان نسبت به میزان مالیات بود، و آنان فقط هنگامی در پارلمان حضور می‌یافتند که چنین حمایت‌هایی مطلوب بود. با این حال، بعد از ۱۳۱۱، عوام در هر پارلمانی شرکت می‌کردند. تفکیک پارلمان به دو شاخه که بعدها به عنوان مجلس لردها و مجلس عوام شناخته شد به تدریج صورت گرفت و کمی بعد از ۱۳۴۰ کامل شد.

تدوین رویه در پارلمان

توماس جفرسون بیش از چهار قرن و نیم بعد (در پیشگفتار راهنمای معروف خود، که در ادامه بررسی شده) نوشت: «امور پارلمانی در زمان‌های باستانی، و برای یک دوره‌ی طولانی خام، جورواجور و گیج‌کننده بود. با این وجود آن‌ها به طور مستمر به سوی یکسانی و درستی پیشرفتند...»^{۱۰}

بسیاری از این پیشرفت‌ها در نظام پارلمانی که جفرسون به آن‌ها اشاره دارد از بخش پایانی قرن شانزدهم و طی قرن هفدهم صورت گرفته است. در این دوره تضادهای داخلی طولانی در مورد حقوق قانونی پارلمان - در تخالف با حقوق قانونی شاه - به ویژه در مجلس عوام توجه فزاینده به رویه را برمی‌انگیخت. در همین دوره ژورنال مجلس عوام، که ابتداء از سوی کارمند مجلس و به ابتکار خودش در ۱۵۴۷ انجام شد، به عنوان یک منبع اولیه در مورد مسائل رویه‌ای استقرار یافت. نخستین نمونه‌ی گزارش شده از چنین استفاده‌ای از این ژورنال در سال ۱۵۸۰ یا ۱۵۸۱ بود. این ژورنال حدود ۱۶۲۳ به عنوان یک سند مجلس عوام وضعیت رسمی یافت.

تدوین مجموعه‌ای مکتوب در مورد رویه‌ی مجلس عوام تقریباً با آغاز به کار ژورنال این مجلس مقارن بود. نخستین تلقی رسمی از رویه‌ی مجلس عوام در انگلیس بین ۱۵۶۲ و ۱۵۶۶ توسط سر توماس اسمیت نوشته ۱۵۸۳، شش سال بعد از مرگ مؤلف، به عنوان بخشی از اثر بزرگ روش حکومت یا سیاست

۱۰. Thomas Jefferson, preface to A Manual of Parliamentary for the Use of the Senate of United States (۱۸۰۱; reprint, Old Saybrook, Ct.: Applewood Books, ۱۹۹۳), p.xv

نظامنامه پارلمانی

قلمرو انگلستان، چاپ شد. اقدام سایر مؤلفان در نگارش رساله در مورد رویه‌ها و فعالیت‌های پارلمانی پیگیری شد. در ۱۶۸۹، جورج پتیت سی و پنج اثر و منبع پارلمانی اولیه را به عنوان منبع کتاب کوچکش به نام *اصول* (لندن) فهرست کرد. پتیت در کتابش، یک راهنمای جیبی که برای راحتی اعضای پارلمان تهیه شده بود، مدخل‌هایی از ژورنال مجلس عوامل را که به رویه ارتباط داشتند گنجانده بود، که نمونه‌های زیر از میان آن‌ها تحول تدریجی قانون پارلمانی را نشان می‌دهد و بی‌درنگ به عنوان نخستین بیان اصول و قواعد حال حاضر شناخته می‌شوند:

- یک موضوع در یک زمان: ۱۵۸۱. وقتی پیشنهادی مطرح شده باشد، پیش از آنکه پیشنهاد دیگری مطرح شود آن موضوع باید از طریق رأی‌گیری تعیین تکلیف شده، یا به اتفاق آراء مجلس کنار گذاشته شود. (ص. ۱۵۸)
- چرخشی بودن نقطه نظرات مخالف در نوبت دهی: ۱۵۹۲. قاعده‌ی ساخته شد، که رئیس از طرف‌هایی که می‌خواهند صحبت کنند خواهد پرسید، به نفع کدام طرف می‌خواهند صحبت کنند. . . و طرفی که بخواهد مخلف آخرین سخنران حرف بزند، باید اول نوبت بگیرد. (ص. ۲۰۹)
- این الزام که رئیس همیشه رأی منفی را بگیرد: ۱۶۰۴. بدون اخذ رأی منفی و نیز رأی مثبت، رأی‌گیری کامل نخواهد بود. (ص. ۱۵۷)
- نزاکت و اجتناب از بدگویی در مذاکره: ۱۶۰۴. کسی که از موضوع منحرف شده و به شخص می‌پردازد باید از سوی سخنگو متوقف شود. . . نباید از کلمات رکیک و گزنده استفاده کرد. (ص. ۱۵۷)
- محدودسازی مذاکره به مزایای موضوع در دست بررسی: ۱۶۱۰. عضوی صحبت می‌کند، و صحبت او، به نظر نامربوط می‌رسد، و اعتراض زیاد است، برای یک قاعده مناسب بود، که آقای سخنگو سخن‌های نامربوط را متوقف کند. (ص. ۱۵۶)
- تفکیک موضوع: ۱۶۴۰. وقتی مسأله‌ی موضوع مذاکره از بیش از یک قسمت ترکیب شده باشد، و اعضای طرفدار یک قسمت به نظر برسند، و نه قسمت دیگر؛ می‌توان پیشنهاد داد که مسأله به دو مسأله یا بیشتر تقسیم شود. همانطور که ۲ دسامبر، ۱۶۴۰، مذاکره در مورد انتخاب دو شوالیه به

دو مسأله تفکیک شد. (ص. ۱۶۹)

انتقال پارلمانی به آمریکا

در همان دوره که رویه‌ی مجلس عوام داشت توسعه‌ی جدید خود را طی می‌کرد مهاجرنشین‌های دائمی انگلیسی نیز، نخستین آن‌ها ویرجینیا در سال ۱۶۰۷، در نیمکره‌ی غربی مستقر می‌شدند. تأسیس این مهاجرنشین به زودی با تشکیل نخستین مجمع نمایندگی در آمریکا دنبال شد که از سوی حکمرانی که برای کمپانی لندن کار می‌کرد در سال ۱۶۱۹ برای ویرجینیا اختیار یافت. این تشکیلات از یک مجلس بورجیس‌ها (نمایندگان ویرجینیا) به عنوان مجلس سفلی و یک «شورای فرماندار» کوچک به عنوان مجلس اعلی‌ا ترکیب شده بود. همانطور که مهاجرنشین‌های بیشتر تأسیس می‌شد مجامع مشابه‌ای در آن‌ها مستقر می‌یافت، و نسل‌های بعدی مهاجران انگلیسی روند پارلمانی را که در کشور قدیمی آموخته بودند با خود می‌آوردند.

مهاجرنشین‌ها قواعد و عرف پارلمان را در هر تشکیلات قانون‌گذاری - در نشست منطقه‌ای، شهری و ناحیه‌ای - تا آنجا که این قواعد و عرف تحت منشور کمپانی خاص، تفویض مالکیت، یا سند مشابه‌ای که بر اساس آن مهاجرنشین تأسیس می‌شد، کاربرد داشتند، نشاء می‌زدند. این نوع جدید خود-مختاری، که از طریق اصول کلی پارلمانی تحت مقررات مندرج در یک سند اساسی مکتوب عمل می‌کرد، مرحله‌ای را در توسعه‌ی قانون پارلمانی نشان می‌دهد که خاص آمریکا بود، چرا که در انگلستان قانون اساسی نامکتوب بود. به این ترتیب، هر مهاجرنشین شروع به کسب یک مجموعه تجربه کرد که بعداً به اساسنامه‌های ایالت‌های جداگانه شکل بخشید. روشی که بر اساس آن این قواعد و آداب تعدیل می‌شدند تا با وضعیت هر مهاجرنشین منطبق شوند باید در تنوع محلی سنت پارلمانی لحاظ شود که تا مدت‌ها بعد از تأسیس ایالات متحد ادامه یافت، و عملاً یکی از عواملی بود که به نوشتن نظام‌نامه‌ی رابرت منجر شد.

وقتی سیاست‌های کشور مادر در سال‌های ۱۷۰۰ به تدریج با رشد امپراتوری انگلیس به نحوی تغییر کرد که زمینه را برای انقلاب آمریکا فراهم ساخت، نمایندگان مهاجرنشین‌های مختلف مقاومت مشترکی علیه اقدام‌های «پارلمان»

نظامنامه پارلمانی

در پیش گرفتند. در این مشورت‌ها، مهاجرنشینان قادر بودند با تکیه به رویه‌هایی که اصالتاً در خود «پارلمان» توسعه یافته بود عمل کنند. نخستین کنگره قاره‌ای، که ۵ سپتامبر ۱۷۷۴ در فیلادلفیا برگزار شد، از نمایندگان تشکیل شده بود که عمدتاً با نمایندگان مهاجرنشین‌های دیگر جز خودشان آشنا نبودند، و بیشتر برنامه‌ریزی‌های قبلی از طریق مکاتبه صورت گرفته بود. به این ترتیب، موفقیت‌های دو روز اول کنگره ارزش آن را دارند که به عنوان نشانه‌ی شناخت و تجربه‌ی اعضاء در روش‌های پارلمانی و کمال آمادگی آنان ذکر شود. کنگره‌ی قاره‌ای تا ۷ سپتامبر: (۱) اعتبارنامه‌ها را بررسی، و هیأت‌ها را تأیید، و اعتبار آنان را تصویب کرد؛ (۲) سازماندهی خود را با تصویب چهار «قاعده‌ی رفتار که در جریان مذاکره و اخذ رأی باید رعایت شوند» تکمیل کرد؛ و (۳) به سوی مقاصد خود تا آنجا پیشرفت که قطعنامه‌ای برای تشکیل کمیته‌هایی برای مطالعه‌ی حقوق مهاجرنشین‌ها و بررسی وضعیت مؤثر بر تجارت و تولید آنها به تصویب رساند.

دومین کنگره‌ی قاره‌ای در چارچوب قواعد و عرف موجود، جنگ را اداره کرد؛ نیز شکل‌گیری و تصویب بیانیه‌ی استقلال را پیشبرد. در مجامع هر یک از ایالت‌ها، از طریق رویه‌های مشابهی که با سنت‌های محلی تعدیل می‌شد، منشورهای مهاجرنشینی اصلاح می‌شدند تا با وضعیت مستقل انطباق یابند، یا پیش‌نویس اساسنامه‌های حدید را تهیه می‌دیدند. بسیاری از مقرراتی که به این ترتیب صورتبندی شدند، به تدریج از سوی مهاجرنشین‌های جداگانه طی دوره‌هایی بیش از صد سال فراهم آمده‌اند. این اساسنامه‌های ایالتی که از تجربه‌ی مشترک با قانون انگلیس و انطباق آن قانون با شرایط جدید ناشی می‌شدند، به سهم خود ماده‌ای را فراهم آوردند که اساسنامه ایالات متحد در کنگره‌ی قاره‌ای سال ۱۷۸۷، در مواجهه با اختلاف‌های مایوس‌کننده و عمیق، از آن تهیه شد.

مراحلی را که طی آن روش‌های پارلمانی انگلیسی اصلی، در اواخر قرن هیجدهم، به آمریکا آمد، می‌توان به شرح زیر خلاصه کرد:

- استفاده از چنان قواعد پارلمانی‌ای که، در درون هر مهاجرنشین، در چارچوب منشور یا دیگر احکام تأسیس آن مهاجرنشین کاربرد داشتند.

- کاربرد همین روال‌ها در گردهمایی‌های نمایندگان مهاجرنشین‌ها که برای اقدام در جهت منافع مشترک خود برگزار می‌کردند؛ و
- استفاده از رویه‌ی پارلمانی به عنوان وسیله‌ای برای اجرای روندهای دولت نمایندگی تحت یک قانون اساسی مکتوب.

راهنمای جفرسون

به رغم این پیشرفت، نظام پارلمانی ایالات متحده‌ی جوان به روشمندی‌سازی بیشتری نیاز داشت. توماس جفرسون در مقام ریاست سنا هنگامی که به عنوان معاون ریاست جمهوری ایالات متحد خدمت می‌کرد (۱۸۰۱ - ۱۷۹۷)، این نیاز را دید، که با توجه به وضعیت در سنا آن را به این شرح توصیف کرد:

قانون اساسی ایالات متحد به هر یک از شاخه‌های (کنگره) اجازه می‌دهد «قواعد رویه‌ای خودشان را تعیین کنند». بنا بر این سنا بعضی قواعد را برای مدیریت خود تدوین کرده است؛ اما این‌ها فقط چند مورد هستند و تمام اظهارهای نظام‌نامه‌ای را چه تحت قواعد خودشان مطرح شوند و چه نشوند، به تصمیم‌گیری رئیس سنا، بدون مذاکره و بدون فرجام‌خواهی ارجاع می‌دهند. این امر یک گستره‌ی بسیار وسیع تصمیم‌گیری را در صلاح دید رئیس [سنا] قرار می‌دهد. . . که اعمال نامنظم آن تأثیر قدرتمندی بر کارها و تصمیم‌ها می‌گذارد. . . رئیس باید. . . نیاز به ارجاع به یک نظام شناخته شده‌ای از قواعد را احساس کند. اما به کدام نظام. . . به عنوان مکمل [قواعد] سنا. . . رجوع کند؟^{۱۱}

جفرسون نتیجه گرفت که «پارلمان» کاربردی‌ترین الگو برای کنگره را ارایه می‌دهد. پارلمان «به عنوان الگوی اصلی بیشتر» تشکیلات قانون‌گذاری ایالتی خدمت کرده است. پارلمان «مدلی بود که ما همه آن را مطالعه کردیم، در حالیکه که با جرح و تعدیل‌های آن در چندین ایالت خود آشنایی کمی داشتیم. . . قواعد آن برای اداره‌ی مذاکرات در یک تشکیلات مشورتی، و کسب معنای حقیقی آن، شاید چنان خردمندانه ساخته شده باشد که هیچ قاعده‌ی دیگری نمی‌تواند

برای ما شناخته شود . . .».

جفرسون، *راهنمای رویه‌ی پارلمانی* خود را، که در سال ۱۸۰۱ منتشر شد: «قانون رویه‌ها در کنگره به عنوان ترکیبی از اصول قانون اساسی، مقررات سنا، هر جا که این‌ها ساکت باشند، قواعد پارلمان» تعریف کرد. وی در آن کتاب از حدود پنجاه اثر و سند انگلیسی در مورد قانون پارلمان و موضوع‌های مربوطه نقل می‌کند. با این وجود، در میان این منابع، جفرسون در پیشگفتار خود بر *راهنما* (ص ۱۵) دین اصلی را متوجه سنت‌های *رویه‌ای* در مجلس *عوام* اثر جان هاتسل اعلام می‌کند که از ۱۷۶۸ تا ۱۸۲ منشی مجلس *عوام* بود. این کتاب که ابتداء در سال ۱۷۸۱ منتشر شد، امروز بهترین مرجع در مورد رویه‌ی مجلس *عوام* در قرن هیجدهم است.

جایگاه *راهنمای* جفرسون به عنوان نخستین اثری که اصول پارلمانی را برای جمهوری دموکراتیک ما تعریف و تفسیر کرد و یک الگوی اساسی از قواعد و مقیاسی از یک‌دستی برای روند قانون‌گذاری در ایالات متحد ارایه داد چالش‌ناپذیر است. مرجعیت *راهنما* از طریق تصویب آن به وسله‌ی مراجع قانون‌گذاری ایالتی و سایرگروه‌ها تثبیت شده است. مجلس نمایندگان نیز *راهنمای* جفرسون را تصویب کرد، با این حال، تفاوت بین مجلس و سنا سبب شد تا مجلس مجموعه قواعد و رویه‌هایی را تدوین و اعمال کند که عمدتاً جایگزین اثر جفرسون شدند.

راهنمای کوشینگ

طی چند دهه بعد از آنکه جفرسون *راهنمای* خود را نوشت، تشکیل انواع انجمن‌های سیاسی، فرهنگی، علمی، خیریه، و مذهبی، نیاز فراینده به یک مجموعه از قواعد منطبق با الزام‌های سازمان‌های غیرقانون‌گذاری را به وجود آورد. به نظر می‌رسد خیلی زود درک شده باشد که چنین انجمن‌هایی یک خصوصیت مشورتی دارند که در اساس کاربرد همان اصول مذاکره در یک تشکیلات قانون‌گذاری را طلب می‌کند. هرچند در جریان تدوین هر نظامی از قواعد متناسب برای نشست هر از گاهی یا سازمان غیرقانون‌گذاری باید بعضی تفاوت‌ها در شرایط آن‌ها را - در مقایسه با تشکیلات قانون‌گذاری - در نظر

گرفت. به عنوان نمونه:

● کنگره و بیشتر نهادهای قانون‌گذاری ایالتی از دو مجلس ترکیب می‌شوند، با اجلاس‌هایی (ص. ۸۰) که معمولاً چند ماه تا نزدیک به یک سال طول می‌کشد؛ اما اجلاس یک انجمن محلی معمولی به ندرت طولانی‌تر از یک نشست دو یا سه ساعته می‌شود.

● اعضاء یک تشکیلات قانون‌گذاری معمولاً برای حضور هر روزه در نشست‌ها مزد می‌گیرند و قانوناً مجبور به این کار هستند، تا آنجا که نصاب - به عنوان نمونه، در کنگره - اکثریت اعضاء است؛ اما نصاب در یک انجمن داوطلبانه باید خیلی کم‌تر باشد تا سازمان بتواند کارش را انجام دهد.

● کار در یک تشکیلات قانون‌گذاری بسیار گسترده‌تر و پیچیده‌تر از کار در یک انجمن معمولی است، تا آنجا که در یک تشکیلات قانون‌گذاری کارها در کمیته‌های دائمی انجام می‌شود، اما در یک انجمن محلی در مجمع یا، در صورت نیاز، در کمیته‌های ویژه صورت می‌پذیرند.

نخستین مؤلفی که کوشید تا با نیازهای رویه‌ای تعداد رو به رشد انجمن‌های داوطلبانه کشور برخورد کند لادر. اس. کوشینگ^{۱۲} (۱۸۵۶-۱۸۰۳)، منشی مجلس نمایندگان ماساچوست و یک حقوقدان مشهور بود. کتاب کوچک او، *راهنمای آیین پارلمانی: قواعد طرح و مذاکره در مجامع مشورتی* - که به عنوان «راهنمای کوشینگ» شناخته شده - در ۱۸۴۵ انتشار یافت، همراه با یک بخش یادداشت‌های اضافی که در ۱۸۴۷ به آن افزوده شد. مؤلف می‌گوید این اثر «برای انواع مجامع»، اما «به طور خاص برای مجامع غیرقانون‌گذاری» است. در نتیجه کوشینگ قواعدی را که فقط برای تشکیلات قانون‌گذاری کاربرد دارند از راهنمای خود حذف کرد، اما قواعدی را گنجانده که فکر می‌کرد برای مجامع قانون‌گذاری و عادی هر دو مفید است.

در میان نظرات و جمع‌بندی‌های کوشینگ در مورد مجامع غیرقانون‌گذاری به ویژه به نکات زیر می‌توان اشاره کرد:

۱. قواعد کلی پارلمانی در راهنمای کوشینگ «مبنای قانون عام پارلمانی در این

کشور» را شکل داد (ص.۴).

۲. از طریق تعدیل‌های صورت گرفته از سوی قانون‌گذاری‌های ایالتی، «نظامی از قواعد پارلمانی در هر ایالت مستقر شده، که در بعضی جزئیات با هم تفاوت دارند» (ص.۱۳).

۳. بعضی از نشست‌های معمولی «صرفاً طبق قانون کلی پارلمانی برگزار نمی‌شوند» بلکه از نظام ایالتی تبعیت می‌کنند (ص.۱۴).

۴. کوشینگ، تبعیت چنین انجمن‌هایی از آئین پارلمانی نهاد قانون‌گذاری ایالت خاص به این روش را «نادرست» می‌دانست.

۵. «مجمع گهگاهی» یا سازمان معمولی با قانون عام پارلمانی و قواعدی که تشکیلات به طور ویژه برای خودش تصویب می‌کند کاملاً متناسب است.

طبق آخرین قضیه، کوشینگ کتابش را به چیزی که آن را «قانون عام پارلمان» می‌دانست منحصر کرد، و توضیح داد که در مورد تمام موضوع‌های رویه‌ای ضروری دیگر، هر سازمان یا هر مجمع باید قواعد (قواعد نظام) خودش را تصویب کند - همانطور که کنگره و قانون‌گذاری‌ها تصویب می‌کنند.

هرچند راهنمای کوشینگ به صورت مختصر نوشته شده بود، مورد استقبال قرار گرفت و به یک استاندارد پذیرفته‌ی کلاسیک بدل شد، ناکافی بودن خود برای نیازهای مجامعی را که مورد نظرش بودند نشان می‌داد. تدوین یک سیستم از قواعد نظام مکمل مناسب توسط هر سازمان برای استفاده‌ی خودش - آنگونه که کوشینگ تصور می‌کرد - اثبات وظیفه‌ای و رای ظرفیت سازمان متوسط بود. در سال‌های بعد از جنگ داخلی، سردرگمی در آئین پارلمانی در میان تعداد فزاینده‌ی انجمن‌ها و نشست‌های غیرمتخصص موضوع توجه هنری مارتین رابرت می‌شد.

پیدایش قواعد نظام رابرت

هنری مارتین رابرت (۱۹۲۳-۱۸۳۷) یک افسر مهندسی ارتش منظم بود - سرانجام با درجه‌ی تیمسار سرتیپی رئیس تیپ خود شد - که هرکجا اسکان

می‌یافت و آنقدر که وظایف نظامی فرصت می‌داد در سازمان‌های کلیسایی و کارهای مدنی و آموزشی فعالیت کرد. همانطور که اغلب روایت کرده علاقه‌ی او به قانون پارلمان در ۱۸۳۶ در نیو بدفورد، ماساچوست، جایی که از یک وظیفه‌ی توان‌فرسای جنگی بعد از عود یک تب حاره‌ای به آنجا منتقل شده بود، جلب شد. بدون اطلاع قبلی از او خواسته شد یک نشست را ریاست کند و نمی‌دانست چگونه. اما احساس کرد بدترین کار ممکن انکار کردن است. می‌نویسد: «اضطرابم حد نداشت، با توکل به مشیت الهی که مجمع خودش درست عمل می‌کند، وارد گود شدم. اما با این تصمیم که دیگر هرگز در هیچ نشستی شرکت نکنم مگر آنکه چیزی از قانون پارلمان بدانم، از گود خارج شدم.»^{۱۳}

بعدها، در یک کتاب کوچک در باره‌ی یک موضوع دیگر، چند صفحه مطلب در باره‌ی «قواعد مجامع مشورتی» پیدا کرد. از روی آن‌ها اطلاعاتی را رونویسی کرد که «چهار یا پنج پیشنهاد را طبق رتبه نشان می‌داد» (به ص. ۵۹ تا ۶۱ بنگرید)، «دو یا سه تا . . . که نمی‌توانستند مورد مذاکره قرار بگیرند، و چندانکه نمی‌توانستند اصلاح شوند» و تا چند سال بعد این نکات را روی یک تکه کاغذ در کیف بغلی خود همراه داشت. امیدوار بود که با این‌ها خیالش راحت باشد. رابرت در ۱۸۶۷ به سرگردی ارتقاء یافت و دستور گرفت به سانفرانسیسکو برود که آن زمان یک جامعه‌ی متلاطم متشکل از مردمی بود که از ایالات‌های مختلف آمده بودند. وقتی او و همسرش با اشخاصی که از بخش‌های مختلف کشور آمده بودند برای بهبود شرایط اجتماعی در چند سازمان همکاری می‌کردند، خودشان را در میان وضعیت غریبی یافتند. سال‌ها بعد با یادآوری آن وضعیت در نامه‌ای در سین‌سیناتی^{۱۴} خاطر نشان کرد «اختلاف نظر در اینکه چه چیزی قانون پارلمان را تشکیل می‌دهد در واقع رایج بود». هر یک از اعضاء این سازمان‌ها از ایالت‌های خودشان عقاید متفاوت و اغلب محکم نسبت به آنچه

۱۳. Henry Martin Robert, notes for a lecture in Cincinnati, c, ۱۹۱۶, in Henry M. Ronerts, library or Congress. Further quotation of remarks by General Robert are from the same source, except as noted.

۱۴. Cincinnati

که قواعد پارلمانی صحیح بود آورده بودند، و رئیس جلسه معمولاً عرف همان محلی را که از آنجا آمده بود تبعیت می‌کرد. تحت این شرایط، سردرگمی و سوء تفاهم به نقطه‌ای رسید که مسائل رویه‌ای زمانی را که باید صرف انجام کار واقعی انجمن‌ها می‌شد هدر می‌داد.

رابرت شک داشت این سازمان‌ها تا وقتی در مورد اینکه چه چیزی قانون پارلمان را می‌سازد به توافق بهتری برسند بتوانند کار اثربخشی انجام دهند. به بیان خودش:

بنا بر این در بزرگترین مخزن کتاب برای بهترین کتاب‌ها در مورد این موضوع جستجو کردم. راهنمای کوشینگ در دسترس بود و نیز خلاصه‌ی ویلسون، کتابی شامل حدود ۲۴۰۰ تصمیم اخذ شده در پارلمان انگلیس و کنگره‌ی خودمان. بعد دنبال راهنمای کنگره فرستادم، که شامل راهنمای جفرسون هم بود - . . . [،] قواعد مجلس نمایندگان و خلاصه‌ی قواعد و آئین مجلس بارکلی . . .

مطالعه‌ی دقیقی این کتاب‌ها نشان داد که تصمیم در مورد اینکه قانون پارلمان چیست موضوع ساده‌ای نیست . . . به عنوان نمونه، جفرسون و کوشینگ هر دو به پیشنهادهای کفایت مذاکره، تعویق موقت، و تعویق دائم، و ارجاع رتبه‌های یکسان می‌دهند، مجلس نمایندگان آن‌ها را این طور رتبه‌بندی می‌کند: کفایت مذاکره، تعویق دائم، ارجاع، اصلاح، و تعویق موقت در انتهای لیست؛ و سنا به کفایت مذاکره اجازه نمی‌دهد و به جای قرار دادن تعویق موقت در آخر، آن را در انتهای لیست می‌گذارد. نیز اگر پیشنهاد خط زدن یک بند رأی نیابرد، آن بند می‌تواند طبق آن قواعد و آئین مجلس و سنا بعداً اصلاح شود، اما طبق نظر جفرسون و کوشینگ و آئین پارلمان انگلیس نمی‌تواند اصلاح شود. در کنگره خط زدن پارگراف می‌تواند مطرح و به رأی گذاشته شود در حالیکه طبق سایر مراجع وقتی باید به رأی گذاشته شود که به عنوان بخشی از یک قطعنامه مطرح شده باشد.

به علاوه، در مورد مذاکره: سنای ایالات متحد به هر عضو اجازه می‌دهد طی یک روز در باره‌ی یک موضوع و بدون محدودیت زمانی دو بار صحبت کند، تمام مراجع دیگر اجازه‌ی یک صحبت به هر عضو در مورد هر موضوع

را می‌دهند و مجلس نمایندگان صحبت را به یک ساعت محدود می‌کند. همچنین در کنگره بعضی پیشنهادها غیرقابل مذاکره هستند در حالیکه سایر مراجع به پیشنهاد غیرقابل مذاکره اشاره‌ای نکرده‌اند، جز آنکه گوشینگ طی یادداشتی گفته در تشکیلات قانون‌گذاری، معمولاً، نقل قول، «شرط می‌کند که بعضی از پیشنهادها، به عنوان نمونه، ختم جلسه، روی میزگذاری، کفایت مذاکره، یا اخطار آئین‌نامه‌ای بدون مذاکره تصمیم‌گیری شوند.»

این مثال‌ها مشکلات فرا راه هر فردی را نشان می‌دهند که مشتاق باشد در مورد قانون پارلمان آنقدر بداند تا بتواند با دیگران در کاری اثربخش در مسیر دلخواهش همکاری کند.

رابرت تصمیم گرفت تعدادی قواعد نظام - توقع داشت به حدود شانزده صفحه برسد - آماده کند که امیدوار بود برای انجمن‌هایی که خود و همسرش به آن‌ها تعلق داشتند مناسب باشد. اگر این سازمان‌ها چنان قواعدی را تصویب کنند، «هر عضوی می‌تواند بداند کدام پیشنهادها می‌توانند بحث و تصویب شوند، کدام یک از آن‌ها به دو-سوم آراء نیاز دارند، و نظام اولویت چیست». ^{۱۵} وقتی چند برگ چاپ شد آزمایش آن‌ها را شروع کرد. استقبال تشویق‌کننده بود، اما جزوه هیچگاه کامل نشد. او به این جمع‌بندی رسید که مشکل واقعی با اینکه «نیم دوجین انجمن سیستم قانون پارلمانی خودشان را داشته باشند» حل نمی‌شود.

در همین محدوده‌ی زمانی (۱۸۷۱)، رابرت برای انجام مأموریت به پورتلند، اورگان منتقل شد. گرچه مجبور بود به خاطر مسئولیت‌های سنگین‌تر مطالعات پارلمانی را کنار بگذارد، اما چنان تماس‌ها با سازمان‌ها، آنگاه که فرصت آن را داشت ایده‌هایی را تقویت کردند که در سانفرانسیسکو تبلور آن‌ها آغاز شده بود: (۱) در کشور به طور کلی، یک انجمن معمولی داشتن یک مجموعه قواعد نظام را که به طور خاص برای استفاده‌ی خودش تنظیم کرده باشد، آنطور که گوشینگ آشکارا توقع انجام آن را داشت، بسیار دشوار می‌یابد. در واقع تعداد معدوی سازمان معمولی این کار را کرده بودند. (۲) حتی اگر انجمنی در موقعیت تدوین

۱۴. یعنی، کدام پیشنهادها می‌توانند مطرح شوند هنگامی که سایر پیشنهادها در دست بررسی باشند (بنگرید به ص. ۸۵).

یک مجموعه قواعد رضایت بخش قرار بگیرد، این امر فقط چندگانگی بیشتر ایجاد می‌کند. نیاز، برعکس بود - توانمند ساختن افراد با گرایش‌های مدنی برای پیوستن به چندین سازمان یا حرکت به سوی موقعیت‌های جدید بدون مواجهه‌ی مستمر با قواعد پارلمانی متفاوت. (۳) شرایط در انجمن‌های معمولی، جدای از مقاصدی که این انجمن‌ها باید داشته باشند، از نقطه نظر پارلمانی به نحو چشمگیری یکسان هست که با یک قواعد نظام یکسان اداره شوند. (۴) تا آنجا که تمام گرایش‌ها را بتوان مشاهده کرد، آشکار است که بهترین رئیس‌ها در مبانی اساسی، مانند نظام اولویت پیشنهادها، انواع پیشنهادها قابل مذاکره، و از این قبیل، از رئیس مجلس نمایندگان ایالات متحد تبعیت می‌کنند. آئین مجلس بعد از تحول قابل توجه در جریان دهه‌های قبل به شکل استقرار یافته‌ای رسیده است که به نحو چشم‌گیری با «قانون عام پارلمانی قدیمی» آنطور که جفرسون و کوشینگ تدوین کرده بودند متفاوت شده است.

به این ترتیب رابرت نسبت به نیاز به نوع جدیدی از راهنمای پارلمانی مجاب شد، که «در اساس، مبتنی بر قواعد و آئین‌کنگره است، و در جزئیات طبق نیاز انجمن‌های معمولی به تصویب می‌رسد. چنین اثری نه فقط باید روش‌های سازماندهی و اداره‌ی نشست‌ها، وظایف مقام‌ها و نام پیشنهادها معمولی را ارایه بدهد، بلکه افزوده بر این، باید به روشی سامانمند، با اشاره به هر پیشنهاد، هدف و تأثیر آن؛ چه موقع می‌تواند اصلاح شود یا مورد مذاکره قرار بگیرد؛ و اگر قابل مذاکره بود، تا چه حدی مسأله‌ی اصلی به روی مذاکره گشوده است؛ شرایطی که تحت آن می‌تواند مطرح شود، و وقتی در دست بررسی است چه پیشنهادهای دیگری می‌توانند طرح شوند باید بیان شوند»^{۱۶}

نوشتن چنان راهنمایی که رابرت در نظر داشت به معنای درهم تنیدن گزاره‌ای از قانون پارلمانی موجود و یک مجموعه از قواعد نظام پیشنهادی در یک کل واحد بود. ایده‌ی او این بود که کتاب باید در شکلی مناسب برای تصویب هر انجمن، بدون دخالت در حق سازمان برای تصویب هر قواعد خاصی که

۱۶. Henry M. Robert, preface to *Packet Manual of Rules of Order for Deliberative Assemblies*, ۱st ed. (Chicago: S.C Griggs & Company, ۱۸۷۶), p. ۳, carried whit slight variation in several succeeding edition (emphasis added).

نیاز داشته باشد، نوشته شود. در کتاب راهنما، قواعد برگرفته از آئین مجلس نمایندگان باید مورد استفاده قرار بگیرند جز در موارد خاص که تحلیل نشان دهد بعضی قواعد دیگر برای سازمان‌های معمولی - که به عنوان نمونه، حجم زیادی از کاری که باید انجام شود، تفکیک آشکار هم راستا با خطوط حزبی، یا اجلاس‌های طولانی‌کنگره با نشست‌های روزانه ندارند، بهتر هستند. گاهی آئین سنا، مانند دادن اجازه‌ی دوبار صحبت در مورد یک مسأله در طی یک روز به یک عضو، باید ارجح باشد.

رابرت تا ژانویه ۱۸۴۷ در میلویک، که یک زمستان سخت هر نوع خدمات مهندسی ارتش در دریاچه میشیگان را برای حدود سه ماه تعطیل کرد، وقت نداشت نوشتن را شروع کند. تا اکتبر یک دست‌نویس بازنگری شده از قواعد نظام مناسب فراهم آورده بود که برای چاپ آن دنبال ناشر بگردد. این دست‌نویس که برای یک کتاب کامل که در ابتداء مد نظرش بود تهیه شده بود، در نهایت بخش اول اثری شد که به چاپ رسید. وقتی تلاش‌های اولیه برای یافتن ناشر ناکام ماند، تصمیم گرفت که ۴۰۰۰ نسخه را با هزینه و مدیریت خودش چاپ کند. چون وظایف نظامی اغلب به او اجازه‌ی تصحیح فوری نمونه‌های چاپی را نمی‌داد، چاپخانه فقط برای حروفچینی شانزده صفحه و چاپ در یک زمان حروف کافی اختصاص می‌داد - این حروف بعداً پخش و دوباره برای شانزده صفحه‌ی بعدی چیده می‌شدند.

به این ترتیب در طول سال ۱۸۷۵ چاپ به آرامی جلو می‌رفت. کمی بعد از شروع کار، رابرت، که دست کم تا حدی تحت نفوذ همسرش، به این نتیجه رسیده بود که اطلاعات بیشتری برای استفاده‌ی کسانی که هیچ تجربه‌ای در نشست‌ها ندارند باید افزوده شود، بخش دوم را که عنوان «سازمان‌ها و انجام امور» به آن داد، نوشت و اضافه کرد. بخش دوم، به خاطر هدف و ماهیت مطالبش، به سبک ساده‌تری نوشته شد، و برخی از مطالب بخش اول را هم که نویسنده فکر می‌کرد برای خواننده‌ی مورد نظر مفید است تکرار می‌کرد. در پایان سال ۱۸۷۵ چاپ دو بخش کتاب راهنمای جیبی قواعد نظام مجامع مشورتی (۱۷۵ صفحه) تکمیل شد.

حتی همانوقت هم، نویسنده با ۴۰۰۰ نسخه‌ی چاپ شده قادر بود فقط با

مصالحه‌های غیرمعمولی با یک ناشر قرارداد ببند. در مواجهه با تردید اخیر نسبت به تقاضای چنان اثری، رابرت با پرداخت هزینه‌ی صحافی ۴۰۰۰ نسخه و کسب ۱۰۰۰ نسخه از کتاب برای پارلمانتارین‌ها، آموزگاران، قانون‌گذاران، و رهبران کلیسا در سراسر کشور موافقت کرد. نخستین ویرایش راهنما در ۱۹ فوریه ۱۸۷۶ توسط اس.سی.گریگز و کمپانی شیکاگو منتشر شد. ناشر روی جلد آن عنوان *رابرتز رولز آو اوردرد* (قواعد نظام رابرت) را گذاشت. آن ویرایش نخست اکنون یک کتاب نایاب است.

رابرت انتظار داشت فروش ۳۰۰۰ نسخه‌ی عرضه شده دو سال طول بکشد، و برنامه‌ریزی کرده بود که طی این مدت بر اساس نظرات و پیشنهادهای کاربران یک نسخه‌ی تجدیدنظر شده تهیه کند. اما آن ویرایش که با استقبال فوری و پرشور مواجه شد ظرف چهار ماه فروش رفت. شش هفته بعد از نشر اصلی، کار ویرایش دوم با شانزده صفحه‌ی بیشتر آغاز شد که در پایان جولای ۱۸۷۶ آماده بود.

سال بعد، قسمت‌های ویرایش دوم ۱۸۷۶ شامل بخش دوم اولیه، «سازمان و انجام امور» و «جدول قواعد مرتبط با پیشنهادها» - که، با ارتقاء مستمر، در تمام ویرایش‌ها آمده است اما در اصل یک خصوصیت جدید و منحصر به فرد *راهنمای جیبی* بود - به صورت جداگانه نیز با عنوان *سرمشق پارلمانی*^۷ (به قیمت بیست و پنج سنت) عرضه شد. با این حال، چون تقاضا برای کتاب کامل *رابرتز رولز آو اوردرد* (با هفتاد و پنج سنت قیمت) وجود داشت چاپ سرمشق ادامه نیافت.

در ۱۸۹۶، وقتی گریگز از عرصه‌ی کسب و کار خارج شد، شرکت اسکات، فورسمن و کمپانی فهرست ناشر قبلی را خرید و به این ترتیب حقوق نشر رابرتز رولز آو اوردرد را به دست آورد. اختصاص «رابرتز رولز آو اوردرد»، عنوان کوتاه روی جلد *راهنمای جیبی*، فقط به سه ویرایش نخست اشاره دارد که آخرین آن‌ها در ۱۹۱۵ از دور خارج شد. در آن زمان سه ویرایش از راهنمای پارلمانی در مجموع بیش از نیم میلیون نسخه داشتند.

بازنگری‌های بعدی

رابرت رولز او آوردر ریوایزد، نخستین تجدیدنظر کامل، محصول سه سال تلاش تمام وقت نویسنده بود که از ۱۹۱۲ با همسر دومش، ایزابل هوگلاند رابرت، یک آموزگار سابق که به عنوان منشی و دستیار ویراستاری عمل می‌کرد، شروع شد. (همسر اولش، هلن ترشر رابرت، که برای گنجاندن قسمت مقدماتی در ویرایش اول روی او تأثیر گذاشت، در سال ۱۸۹۵ درگذشت). نسخه‌ی تجدید نظر شده در ۵ مه ۱۹۱۵ منتشر شد. کمی بعد از آن، ژنرال رابرت نوشت کاری که صرف این ویرایش شد بسیار بیشتر از کاری بود که صرف مجموع سه ویرایش قبلی شده بود. نسخه‌ی تجدید نظر شده‌ی ۱۹۱۵، ۷۵ درصد بیشتر از ویرایش ۱۸۹۳، کم‌تر از یک چهارم مطلب خود را به طور مستقیم از آن ویرایش گرفته بود. بازسازمانده‌ی، گسترش، و روشن‌سازی انجام شده در *رابرت رولز او آوردر ریوایزد* بیشتر ناشی از صدها نامه‌ای بود که نویسنده در طول سال‌ها دریافت کرده بود که پرسش‌هایی در مورد قانون پارلمان مطرح می‌کردند که در سازمان‌ها مطرح می‌شدند و ویرایش‌های نخستین به آن‌ها نپرداخته بودند.

با مرگ ژنرال رابرت در ۱۹۲۳، تنها پسرش، هنری م. رابرت جونیور - یک استاد ریاضیات، و بعد استاد اقتصاد، در دانشگاه ناوال ایالات متحد، که همچنین در هر اجلاس تابستانه در دانشگاه کلمبیا قانون پارلمان آموزش می‌داد - دفتر کار نویسنده را تحت پوشش یک بنیاد قرار داد که پدرش آن را بنیان گذاشته بود. هنری جونیور آئین پدرش در پاسخگویی به پرسش‌های پارلمانی کاربران کتاب را ادامه داد. آرزوی نویسنده‌ی اصلی این بوده که بعد از مرگش پسرش *راهنما* را آنگونه که تحولات دیکته می‌کنند بازنگری کند. هنری جونیور منتظر بود تا بعد از استعفاء از آکادمی ناوال همین کار را بکند اما در ۱۹۳۷ پیش از فرارسیدن آن زمان درگذشت.

سپس سرپرستی *رابرتز رولز او آوردر ریوایزد* (قواعد نظام بازنگری‌شده‌ی رابرت) به بیوه‌ی هنری جونیور، سارا کاربین رابرت - مانند ایزابل، یک آموزگار سابق - منتقل شد. او، به درخواست ژنرال رابرت، در تهیه‌ی دو کتاب آخرش، متن مقدماتی، *آئین پارلمانی* (۱۹۲۱) و *قانون پارلمانی* (۱۹۲۳)، اثری که آنرا تلاش توضیحی نهایی خود تلقی می‌کرد، نقش یک خواننده‌ی منتقد را ایفاء

کرده بود. او همچنین در تدریس دوره‌های همسرش در کلمبیا وقتی هنری جونیور به خاطر افزایش حجم کارهایش در آکادمی نوال انجام آن را رها کرد، جانشین او شد.

در ۱۹۴۳، تغییراتی که ژنرال رابرت بین ۱۹۱۵ تا زمان مرگش، برای گنجاندن در ویرایش بعدی راهنما، ثبت کرده بود، با ویراستاری ایزابل و سارا رابرت در چارچوب صفحه‌بندی ۱۹۱۵ گنجانده شد. به نویسندگی آنان، نکات افزودنی در ابتداء و انتهای کتاب افزوده شد و بیشتر تغییرات درون صفحه‌ای در ویرایش هفتاد و پنجمین سالگرد در سال ۱۹۵۱ صورت گرفت. کتاب راهنما با عنوان *ربر/ترز روولز آو اوردر ریوایزد* (قواعد نظام بازنگری‌شده‌ی رابرت) همان حروفچینی ۱۹۱۵ را تا سال ۱۹۷۰ حفظ کرد، و تا این زمان در مجموع ۲ میلیون ۶۵۰ هزار نسخه از تمام ویرایش‌های چاپ شده تا آن زمان مورد استفاده قرار گرفته بود. حدود ۱۹۶۰، کار روی دومین بازنگری کامل کتاب با نظارت سارا کاربین رابرت شروع شد. در این پروژه، پسرش هنری م. رابرت سوم، و ویلیام جی. اوانس، یک وکیل بالتیمور، با جیمز دبلیو. کلری که بعداً به عنوان مشاور ویراستاری ناشر خدمت کرد، به او پیوستند. این تعهد یک هدف دوگانه داشت: (۱) بررسی دقیق مفاد پارلمانی دیکته شده توسط استفاده‌ی دو نسل از کتاب موجود، و (۲) تدوین جدید یک کتاب مرجع که هم برای تصویب از سوی سازمان‌ها به عنوان یک مرجع پارلمانی مناسب باشد، و هم در عین حال تا حد امکان خواندنی و کاملاً خودتوصیف باشد - همچنین برای رئیس جلسه، اعضاء سازمان، پارلمان‌تارین‌ها، و مربی‌های رویه‌ی پارلمانی مفید باشد. دستیابی به این هدف دوگانه به خاطر بهترین توانمندی مؤلفان نشان داد وظیفه‌ای است که عظمت آن در ابتداء کار فقط به صورت مبهم درک شد. نتیجه‌ی بازنگری کامل کتاب با عنوان *قواعد نظام رابرت بازنگری جدید* (رابرتز روولز آو اوردر نیولی ریوایزد) در نود و چهارمین سالگرد چاپ ویرایش نخست آن، ۱۹ فوریه ۱۹۷۰، منتشر شد. همانطور که مؤلف اصلی کتاب گفته بود در نسخه‌ی بازنگری شده‌ی سال ۱۹۱۵ بیش از مجموعه‌ی سه ویرایش قبلی کار صرف شده بود، عقیده بر این است که کار صرف شده برای تولید ویرایش ۱۹۷۰ *قواعد نظام رابرت بازنگری جدید* بیش از کل کاری است که صرف انتشار شش ویرایش

قبلی شده بود.

یک چهره‌ی کلیدی دیگر در راهنمایی امور نویسندگی کتاب در آن زمان، به ویژه در جنبه‌های مالی، جان رابرت ردگریو، نتیجه‌ی مؤلف اصلی و نماینده‌ی تجاری *کانون رابرت رولنز* بود که بعد از مرگ آخرین فرزند ژنرال رابرت جایگزین تراست اولیه شد.

هنری م. رابرت سوم و ویلیام جی. اوانس به همان شیوه‌ی بازنگری‌های موردی قبلی در چارجوب همان صفحه‌بندی، ویرایش ۱۹۸۱ را با ارایی توضیح‌هایی در سراسر کتاب منتشر کردند. این تغییرات ناشی از تجربه‌ی استفاده‌ی کتاب در یک دوره‌ی یازده ساله‌ی بعد از بازنگری سال ۱۹۷۰ بود. بعضی از عرصه‌های مهم‌تر این توضیح‌ها به کفایت مذاکره، پیشنهاد *روی‌میزگذاری*، ماهیت یک هیأت به مثابه شکلی از مجمع، قاعده‌ی ممنوعیت قطع کردن رأی‌گیری، و قواعد ناظر بر اصلاحیه در هنگام منقضی شدن وقت اختصاص داده شده تحت انواع گوناگون گفتگوی محدوده شده یا تعیین زمان برای رأی‌گیری مربوط بودند. ویرایش ۱۹۸۱ از سوی اسکات، فورسمن و کمپانی در ۱۹۸۴ با حلد شمیز نیز در سال ۱۹۸۴ منتشر شد. نخستین بار بود که یک ویرایش رایج از راهنمای کامل با جلد شمیز ارایه می‌شد.

در ۱۹۹۰، همان روند برای انتشار ویرایش نهم اثر، باز هم با مسؤولیت هنری م. رابرت سوم و ویلیام جی. اوانس، و دانیل اچ. هونمان، یک وکیل بالتیمور، که برای کمک به آنان ملحق شده بود به اجرا درآمد. با فناوری جدیدی که برای آن ویرایش به کار گرفته شد، دوباره چینی کتاب برای نخستین بار ساده شد. این واقعیت امکان تغییرات بیشتر و گنجاندن مواد اضافی بیشتر را فراهم آورد. فهرست بعضی از عرصه‌های مهم‌تر بازنگری در ویرایش ۱۹۹۰ در پیشگفتار همان ویرایش بیان شده است. دو مورد از مهم‌ترین آن‌ها بازگنجائی یک زیربخش در مورد اشاره‌هایی به ریسان بی‌تجربه بود که در ویرایش‌های قبلی یافت می‌شد، و یک برداشت جدید از بعضی اصول استاندارد تفسیر آئین‌نامه‌ها و سایر اسناد.

این دهمین ویرایش به عنوان ویرایش هزاره در سال ۲۰۰۰ منتشر شد. این ویرایش از نو به نیاز مداوم به پالایش تفسیر و پاسخگویی به پرسش‌های تازه

این کتاب - صرف نظر از تصویب جداگانه‌ی آن - خیلی زود به صورت فزاینده به عنوان یک مرجع مورد استناد قرار گرفت به نحوی که انگار قواعدش به عنوان خود قانون پارلمانی شناخته می‌شود. به این ترتیب رابرت - با ارایه‌ی یک مجموعه‌ی منظم از قواعد و آئین مجلس نمایندگان منطبق شده با انجمن‌های معمولی، به یک جنبش به سوی استقرار یک قانون عام کامل‌تر پارلمانی، ساخته شده بر اساس آئین گنگره جهت رسمی داد. در این مسیر، رابرت در ثبات بخشیدن به قانون پارلمانی ایالات متحد و انتقال آن به مرحله‌ای از تکامل که منجر شد تا کلارنس کانون^{۱۸} پارلمانتارین سابق مجلس آن را به عنوان «نظامی از رویه‌ی منطبق با خواست‌های مجامع مشورتی به طور کلی و آنچه که - هرچند نویسندگان مختلف جزئیات را به شکل متفاوت تفسیر می‌کنند - اکنون استاندارد اصلی و با اقتدار تثبیت شده» توصیف کند، نقش اصلی را بر عهده داشت.^{۱۹}

در مطلبی که اغلب نقل شده، مؤلف اصلی می‌گوید: «درس بزرگ برای اینکه دموکراسی‌ها بیاموزند این است که اکثریت به اقلیت یک فرصت کامل و آزاد برای عرضه تلقی خودش از موضوع را ارایه دهد، و اقلیت، که در جلب اکثریت نسبت به نظراتش ناکام مانده، با بزرگواری آن اقدام را به مثابه اقدام کل سازمان بپذیرد و تصدیق کند، و با دقت به تحقق آن مدد برساند، تا بتواند آن را لغو کند.»^{۲۰} اما همین مرد، به عنوان کسی که هیأت‌های مهندسی فراوانی را در اواخر دوران کار حرفه‌ای خود رهبری می‌کرد، به خاطر راهنمایی آنان برای تدوین گزارش‌هایی که اعضاء هیأت به اتفاق آراء در مورد آن‌ها به توافق رسیده بودند شناخته می‌شد. سابقه‌ی او به عنوان یک رهبر در فعالیت‌های مدنی، خدمات اجتماعی، و کلیسایی نیز همین طور بود. تمایلی به کنار آمدن به کم‌تر از این را نداشت.

آنطور که ممکن است در ابتداء به نظر می‌رسد تناقضی در کار نبود. رابرت

۱۸. کلارنس آندرو کانون (۱۸۷۹ - ۱۹۶۴) Clarence Andrew Cannon یک عضو دموکرات کنگره از ایالت میسوری و متخصص امور پارلمانی.

۱۹. دانشنامه‌ی بریتانیکا، ویرایش ۱۹۵۸ مدخل «قواعد رابرت» (Rules or Order).
۲۰. هنری مارتین رابرت، قانون پارلمان؛ تجدید چاپ، نیویورک؛ انتشارات ایروینگتون، ۱۹۹۵ ص. ۴

مطمئناً از توسعه‌ی تکاملی اولیه‌ی رویه‌ی پارلمانی در مجلس لردهای انگلیس در حرکت از «اجماع» در معنای اصلی توافق عمومی‌اش به اخذ تصمیم با رأی اکثریت که امروز ما آن را می‌شناسیم آگاه بود. این تکامل از اذعان به این حاصل شد که اتفاق آراء یا نزدیک به اتفاق آراء می‌تواند خودش به شکلی از استبداد بدل شود. در مجمعی که بکوشد چنین الزامی را به هنجار بدل سازد، تنوعی از احساس‌های گمراه‌کننده - اکراه از مخالف رهبری به نظر رسیدن، عقیده‌ای که سبب مناقشه شود، از ترس اینکه مانع اتحاد خواهد شد، مورد قبول قرار نگرفتن - به سادگی منجر به اخذ تصمیم‌هایی با شبه‌اتفاق نظر می‌شود که در واقعیت حاکی از عناصری از قصوری است، که هیچکس را راضی نمی‌کند، و برای آن هیچ کس واقعاً پاسخگو نیست. رابرت، از سوی دیگر، می‌دید که تکامل اکثریت آراء همزمان با مذاکرات شفاف و واضح - که منجر به اخذ تصمیم بازتاب‌دهنده‌ی نظر اکثریتی آگاه می‌شود - به وضوح اراده‌ی مجمع را کشف و ارایه می‌کند. ژنرال رابرت قادر بود در نشست‌هایی که اداره می‌کرد با به کارگیری فن پارلمانی بدون تفرقه در گروه به تصمیم برسد.